

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

7/2007

21. března 2007

ročník 92

cena: 10 Kč

Příští číslo vyjde
28. března 2007

Z OBSAHU

* Královský služebník

* Tři stavy dříve a dnes

* Potomci
Jana Amose Komenského

Poselství k 5. neděli postní Judica

DOPOMOZ MI, BOŽE, K PRÁVU!

Žalm 43,1

Žalmu chybí nadpis. V syrštině nese název: „Davidův, když se dozvěděl od Jónatana, že jej Saul zamýšlí zavraždit.“ V arabském překladu je vysvětlení: prosba za Židy v jejich velkém úpadku (babylónské zajetí).

Co je horší? Dozvědět se, že vás chtějí zabít, nebo ve vyhnanství vzpomínat na stoupající dým z chrámu?

Jako Ježíš – blíží se k Jeruzalému, ví, že ho tam chtějí zabít, a doléhá na něho zmar, že lidé stále vězí v zajetí sobectví.

Kudy kam?

Žalmista volá Boha - soudce. Všimněme si dvou momentů:

Ke spravedlnosti se smí odvolávat ten, kdo věří, že je v právu.

Bůh nebude hájit nespravedlivé.

U nás se gauneři odvolávají od nižších soudů k vyšším, hájí je ministři spravedlnosti. Bůh nepovede při svévolníka.

„Sud' mne, ó Bože.“ Ubožák nemusí poníženě klepat u všech dveří v kafovském Zámku. Smí se obrátit k Nezkorumpovatelnému. „Bože, zasaď se o mou při!“ Lze zatahovat Boha do svých záležitostí?

Ano. Zpětně to klade nárok na mne samotného: při se jen o to, co za to stojí i Bohu.

„Bože, od národu nemilosrdného, a od člověka lstivého a nepravého vytrhni mne.“ Lstivého člověka si představíme. Ale zavrhnout celý národ? Občas všichni mlčí, když se koná něco zlého. Jaké zvolíme měřítko počtu spravedlivých, abychom neztratili národ? Miladě Horákové mohli Češi připadat nemilosrdní. Ježíše se také nezastali.

Kdo nemá druhy, potřebuje Boží záchranu! Co jiného je zoufalství, než cítit se sám? Náš žalm našťestí pokračuje nadějně. Nepřijde legie andělů. Bůh sešle pravdu a světlo. Ty doprovodí k cíli. I kdyby se zápasilo v getsemanské zahradě.

Michal Kitta
farář ČCE v Hronově

NAD BIBLÍ

0 manželství, pokání a milosti

Manželství a rodina se mají stát tématem letošního synodu, a to nikoli bez vnější příčiny. Ztroskotaných manželství nápadně přibývá nejen mezi členy sborů, ale také mezi presbytery a kazateli. Jak se k této skutečnosti má církev postavit? Mohou kazatelé, kteří se rozvádějí, dál bez přerušení pracovat na svých sborech, anebo by měli svou službu na čas přerušit? Mohou zasedat mezi presbytery lidé, kteří přetnou své manželské a rodinné vazby a žijí nesezdaně s někým jiným? Tyto otázky se stávají v konkrétních případech velmi bolestivé, a to nejen pro manželství a rodiny, kterých se týkají, ale i pro širší společenství sborů a církve.

Otázky kolem manželství se však kupí. Patří k nim kupříkladu problematika předmanželského soužití. Ještě před 20-30 lety to byl v církvi okrajový fenomén, kdežto dnes takřka běžný, a hlavně nijak oficiálně

problematický. Je toto soužití záležitostí lidské odpovědnosti, anebo naopak projevem jejího nedostatku? Je možno i v této sféře rozlišovat přijatelný a nepřijatelný přístup? A ptá se ještě dnes v našich kruzích někdo na mínění církve? A jaké je vůbec toto mínění? A jaké je stanovisko církve k homosexualitě? Synodní rada připravila velmi dobrou anketu o všech těchto základních otázkách, a je správné, že tak učinila. Pomůže to zmapovat prostor, který dlouho zarůstal bez jakýchkoli pravidel. Ale ať už bude výsledek ankety jakýkoli, ani synodní rada, ani synod, ani seniorátní výbory, ani staršovstva, ani jednotliví evangeličtí křesťané přece nemohou dlouhodobě v tak zásadních věcech nebrat prvořadý ohled na svědectví Písma. ONO je přece normativním vyjádřením naší duchovní identity.

Když v této záležitosti odkážeme na

Písmo, může to být vnímáno jako zákonické počínání. Ale nemusí. Vždyť první slovo Písma není slovo o soudu, ale o záchraně v Ježíši Kristu. Ježíš zpřisnil předpisy o manželství – ve srovnání s Mojžíšem. Mnohoženství odmítl a rozluku dovolil jen v případě cizoložství jednoho z partnerů. A přece neměl srdce z kamene. Naopak ženu - cizoložnici zachránil před kamenováním. A s ženou Samařankou hovořil až nadmíru nekonvenčně a vstřícně. Aby se tehdy zbožný Žid bavil s cizí ženou a ještě k tomu Samařankou, to bylo nemyslitelné. Ježíš hovořil se ženou, která žila nesezdaně se svým partnerem, a to ve společnosti, kde toto bylo považováno jednoznačně za hřích. Ježíš zná lidské slabosti a ví o křehlosti lidských vztahů, včetně manželských.

Avšak to, co se dnes v církvi děje, je

Dokončení na str. 2

Před 590 lety vyhlásila Univerzita Karlova laické přijímání z kalicha - viz str. 2

ZAOSTŘENO NA BLÍZKO

Neblahé prvenství

Eurobarometr z února 2007 (www.ec.europa.eu) potvrdil, že Češi jsou nejateističtější národem na světě. Na otázku, zda náboženství hraje v životě člověka důležitou roli, odpovědělo kladně pouze 28 procent respondentů. Téměř podobně je na tom Estonsko (29 %) a Dánsko a Švédsko (30 %). Na opačném pólu jsou naši severní sousedé, Poláci (87 %), které v Evropě předstihli pouze Malťané (88 %).

Jistě, tento statistický výzkum nevypovídá nic o obsahu víry. Lewis ostatně právem tvrdil, že opakem víry není nevěra, nýbrž po-věra. Připomnělo se mi to, když jsem se nedávno dal do řeči s jedním „pejskařem“, jenž mi začal povídat o Kristově hrobu, který byl objeven v Kašmíru. Ve víře v ufony by Češi rozhodně poslední příčku neobsadili.

Mnohé křesťany tyto statistiky patrně nijak nevzruší. Pokud ale bereme vážně výzvu Pána Ježíše Krista „získávejte mi učedníky ze všech národů“, máme o důvod víc přemýšlet jednak o tom, s jakými překážkami se potýkáme (zdá se mi, že nevraživost vůči církvím skutečně není úměrná jejich selhání v daleké či nedávné minulosti), jednak o tom, zda a jakých evangelizačních metod užíváme. Soudím totiž, že bychom za duchovní stav národa určitou odpovědnost cítit měli; tento stav by nám neměl být zcela lhostejný. A protože z nás víra v Kristovo vítězství nad temnotou činí lidi naděje, nemusí být tyto statistiky důvodem k zoufání a rezignaci. Když kdysi Peršané vzkázali Aténanům, že pro množství perských šípů ani neuvidí slunce, dostalo se jim odpovědi: „Budeme tedy bojovat ve stínu.“ Augustin měl prý heslo: „Mohli jiní, mohli jiné, proč pak ty ne, Augustine?“ Hledáním evangelizačních metod ovšem začít nemůžeme, jakkoli jsou důležité. Je třeba začít hledáním Boží tváře.

A tak uzavřeme třetím citátem – tentokrát z knihy A. W. Tozera „Následování“: „Boha lze začít hledat odkudkoli – jsme-li ochotni poslouchat a činit pokání.“

Dan Drápal

Na začátku

Deset zastavení nad prvními stránkami Bible

Pokračování z č. 6

X.

„Byla pak všechna země jazyku jednoho a řeči jedné.“

A řekli jeden k druhému:

Nuže, vystavějme sobě město a věž, jejíž vrch dosahal až k nebi.

A tak učiníme sobě jméno.

I řekl Hospodin:

Protož sestupme tam a změníme jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku nerozuměl.“

(IM 11,1-7)

Věru, jestliže se buduje město a věž anebo dokonalá společnost na zásadách reálného socialismu nebo mechanismů tržního hospodářství a podlehe se přitom nadutosti nebytné pýchy, pak se nic pořádného nepostaví, nevybuduje. Stavět se má s vervou i s budovatelským nadšením. Ale vždycky s pokorou. Každé řemeslo i každý vědní obor, každé lidské úsilí a povolání se ani dnes neobejde bez náležitého nasazení. Ovšem současně také ani bez pokor-

ného přístupu. A naopak: existuje i zaručená cesta, jak i ve svém oboru zakrtnět, podlehnout stagnaci, nerozvíjet dál svoje schopnosti a naučit se i svoji práci odbývat, odflíknout, třeba celkem nevědomky. Zaručenou cestou k tomu je neotřesitelné přesvědčení o vlastní dokonalosti a genialitě. Bábelský komplex: učiniti sobě jméno!

Jan Nohavica

Pokračování příště

Z církví u nás i ve světě

VE WITTENBERGU POKRAČOVALO 3. EVROPSKÉ EKUMENICKÉ SHROMÁŽDĚNÍ (*Wittenberg, 15. 2. 2007 - ENI*) „Představitelé evropských církví všech tradic se scházejí na místě, které je historicky významné pro protestanty, ve Wittenbergu", uvedli organizátoři evropského ekumenického shromáždění na tiskové konferenci při jeho zahájení. Setkání ve Wittenbergu bylo pokračováním série evropských ekumenických shromáždění. První se konalo v roce 1989 ve švýcarské Basileji, druhé v roce 1997 v rakouském Grazu. Shromáždění organizují společně Konference evropských církví a Evropská rada katolických biskupských konferencí.

IGNOROVAT ISLÁM JE NEBEZPEČNÉ

(*Wittenberg, 16. 2. 2007 – ENI*) Šíření islámu v Evropě vážně otřásá tradičním evropským přesvědčením, že náboženská víra je soukromou záležitostí, a proto je potřeba ji vydělit z veřejného života. To je názor prominentního náboženského sociologa profesora Davieho z britské Exterské univerzity. „Ignorujeme přítomnost islámu a vystavujeme se tím nebezpečí,“ řekl Davie na Evropském ekumenickém sejtití ve Wittenbergu minulý týden. „Příchod islámu spouští zásadní změny v náboženském profilu Evropy," dodal sociolog Davie.

ČEŠTÍ KATOLÍCI SE BOJÍ ZNEUŽITÍ MATERIÁLŮ StB

(*Varšava, 16. 2. 2007 – ENI*) Římskokatolická církev v Čechách se obává agresivity médií, které může být zneužito proti kněžím podezřelým ze spolupráce s komunistickým režimem. Několik biskupů již bylo obviněno z propojení na bývalou státní bezpečnost. „Každý biskup musel čelit pronásledování ze strany komunistické vlády a mnozí dnešní představitelé církve za svoji věrnost zaplatili vězením," uvádí se ve vyhlášení české katolické biskupské konference. „Žádáme, aby se materiály tajné policie nezneužívaly na vyrovnávání osobních účtů, ničení mezilidských vztahů a ponižování některých skupin ve společnosti," uzavírá prohlášení.

ANGLIKÁNI JEDNAJÍ O HOMOSEXUALITĚ

(*Nairobi, 15. 2. 2007 – ENI*) V tanzanském městě Dar es Salaam se konalo veřejnosti nepřístupné setkání představitelů celosvětového společenství anglikánských církví. Hlavním tématem bylo napětí uvnitř společenství kolem otázek soužití osob stejného pohlaví, které představuje hrozbu rozkolu mezi anglikány. Čelní představitelé 38 národních anglikánských církví se sešli, aby se poradili o dalším postupu v procesu, který spustilo stanovisko episkopální církve ve Spojených státech amerických. Problematická je mimořádně vysoká tolerance k soužití homo-sexuálů.

Ekuména vo svete 8/2007

590. VÝROČÍ SLAVNOSTNÍHO VYHLÁŠENÍ LAICKÉHO KALICHA PRAŽSKOU UNIVERZITOU

Dne 10. března tohoto roku uplynulo 590 let od události, která měla pro vývoj husitského reformního hnutí v mnoha ohledech zásadní význam. Toho dne pražské Karlovo učení jako celek slavnostně vyhlásilo laické přijímání z kalicha za pravověrné, a proto i za prospěšné všem věřícím ke spasení. Stalo se tím na dlouhá dvě staletí nekatolickým až do bělohorských dnů.

Dovnitř reformního hnutí byl tento čin přínosem především v tom, že se podařilo nalézt a vyhlásit téma, které se mohlo stát společným husitským programem jinak poměrně nesourodého celku univerzitních mistrů, šlechtý a převážně venkovských radikálů. Teologicky se dospělo spíše k umírněnému kompromisu, neboť v deklaraci chybí typické důrazy Jakoubka ze Stříbra na nutnost přijímání podobojí ke spáse a na přijímání „maličkých". Deklarace také jasně ukázala, že rozhodující autoritou v církevních otázkách se pro husity stala univerzita. Záhy i to však přestalo být pravdou, když se vynořil samostatný proud tábořský.

Všem, kdo se k deklaraci připojili, muselo být zároveň jasné, že se jedná o oficiální vzpouru proti kostnickému koncilu, který více jak před půldruhým rokem laický kalich odmítl. Přesto mnozí doufali, že by koncil mohl své rozhodnutí revidovat, když se k deklaraci nejvyššího učení království přidá také náležitý politický tlak. Zemský sněm proto počátkem června rozhodl, aby byl jeho jménem na podporu deklarace vyhotoven ještě soubor tzv. Autorit, tj. citátů z Bible a jiných teologických pramenů, svědčících pro oprávněnost laického kalicha. Koncil však dal zcela jasně najevo, co si o obou dokumentech myslí, když prohlásil univerzitu za zblavenou jejích práv až do rozhodnutí příštího papeže (ukázalo se, že na celých 30 let). Nic na tom nezměnila ani literární polemika, ke které nad oběma texty došlo v druhé polovině téhož roku. Na husitské straně se do ní vložili především otec českého utrakvismu Jakoubek ze Stříbra a Jan z Příbrami - v této době ještě Jakoubkův věrný druh. Na straně koncilu oponovali zejména výrazný Jean Gerson, kancléř pařížské Sorbonny, a vídeňský teolog Mikuláš z Dinkelsbühlu.

Poslední naděje na legalizaci laického utrakvismu v tomto předválečném období potom definitivně padla, když rázný odpůrce husitů kardinál Oddo Colona dosedl na Petrův stolec jako nový papež Martin Pátý. Ačkoliv dal ještě otázku kalicha přešetřit zvláštní komisí, jeho dvě buly z 22. a 23. února 1418 byly již svou dikcí nekompromisní. První potvrdila všechna předchozí zamítavá rozhodnutí koncilu, druhá již dávala přesné instrukce inkvizitorům, jak rozpoznat a potlačit husitskou herezi. Jakési „oteplení" v této záležitosti tak znamenala až jednání české delegace s basilejským koncilem na počátku 30. let.

Nejvyšší soude, měj se na pozoru!

O svatovítské katedrále se bude opět rozhodovat na Ovocném trhu. Právě tam, k Obvodnímu soudu pro Prahu 1, totiž vrátil Nejvyšší soud po zrušení předchozích rozsudků soudů nižších instancí kauzu jeho vlastnictví. To ovšem nic nemění na tom, že od 31. ledna patří katedrála znovu "všemu československému lidu". Tedy katolíkům, evangelíkům, bezvěrcům, Čechům i Slovákům. V globální Evropě odpovídá tato podoba vlastnictví spíše duchu doby nežli ta, která vyvlastňuje potomky stavitelů a předává katedrálu jedné prominentní menšině. Patnáct let sporu o katedrálu lze vnímat i jako střet těchto dvou přístupů. Na jedné straně je klerikální malost, na straně druhé osvícenecký nadhled těch, kteří - aniž by se zpronevěřili zákonu - uvažují v širších kategoriích. Jako občan tohoto státu, který není

římskokatolického vyznání, jsem výnosem Nejvyššího soudu potěšen. Zprivatizovaný symbol české státnosti se opět vrátil do rukou všech legitimních dědiců. Zda to bude stav trvalý nebo zase retarduje do nějaké privátní polohy, je otázka. Lobbisté soustředění kolem Ovocného trhu zahájili svou kampaň už způsobem mediální prezentace tohoto výnosu. Přinejmenším v Lidových novinách byla objektivita zprávy vážně narušena "podprahovým" sdělením, které mělo čtenáři ukázat, na čí stranu se postavit: Stát vlastní katedrálu "na základě nařízení komunistické vlády z padesátých let". A tomu, kdo by se po tomto sdělení hned neosypal, to bylo řečeno ještě jednou: "Katedrálu odňali církvi komunisté." Nejvyšší soude, měj se na pozoru! Když před osmi měsíci potvrdil

0 manželství, pokání a milosti

Dokončení ze str. 1

pravý opak. Z Božího milosrdenství se činí zákonné právo. Boží velkorysost vůči hříšníkům se chápe jako berná mince, jako něco, na co má člověk takřka nárok! Tím se osvobodivost Božího milosrdenství otupuje a devaluje. Je to nezdravá situace, a je potřebné, aby se tím synod zabýval. Ano, milost Hospodinova je akcent, který nesmí být nikdy pominut. ALE MILOST NERUŠÍ ZÁKON, NAOPAK JEJ POTVRZUJE. I při všech lidských poklescích a selháních – a kdo z nás by nepřiznal, že selhává – nesmí být zastřen rozdíl mezi tím, co je, a tím, co býti má. A to, co býti má, pokud jde o pohlavní styk, vyjadřuje Boží zákon: je to vztah muže a ženy v manželství. Není to vztah dvou mužů, není to vztah dvou žen, ale vztah muže a ženy. To je biblická norma, která nesmí být nikdy relativizována, aniž by člověk svévolně narušoval samotnou strukturu stvořitelského řádu. "Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: plodte a množte se a naplňte zemi." Jen muž a žena společně mohou být Božím obrazem, jen muž a žena společně se mohou plodit a množit. To je jedno ze základních a vždy nosných vyjádření Božího zákona k poslání a funkci manželství. Ale i bez potomstva má manželství mezi mužem a ženou své opodstatnění.

Pokud jde o předmanželské soužití, tak by mělo být řečeno, že pokud je předmanželské, tak je to něco jiného než mimomanželské anebo nemanželské. Prostě k soužití muže a ženy patří vědomí závaznosti svazku. Tato závaznost může být zahrnuta i do předmanželského soužití pouze a jediné tenkrát, pokud je společné manželství horizontem, k němuž oba dva sorně a cílevědomě směřují. Pokud jde o rozvody, tak se dnes rozvádí každé druhé manželství. Psychologové říkají, že skutečné důvody k rozvodu nacházejí asi u 5 % případů. To jsou případy, kde si myslí, že už není možné společný vztah objektivně obnovit. Ta aktuální výše rozvodů je alarmující a svědčí také o výši bo-lesti, kterou si lidé z těchto rozpadlých vztahů s sebou odnášejí. Je fakt, že mnozí lidé se sice nerozvádějí, ale také nejsou ve svém manželství šťastní. Pokud by se počítaly statistiky, kolik lidí je ve svém manželství nespokojeno, jistě by ta čísla byla ještě

větší než čísla dokumentující rozvody. Proto bych také podtrhl, že první slovo církve by mělo být slovo o milosti. Lidé, kteří nesou v sobě trauma z rozklížených vztahů, nemohou přece dostávat přes pusu ještě od církve. To je jasná věc. Srozumitelné však je i to, že církev nemůže prostě podlehnout těmto statistikám a relativizovat své učení o manželství. VŽDYŤ MANŽELSTVÍ JE BOHEM ZJEVENÝ ŘÁD. A my nemáme žádné oprávnění ho měnit. My můžeme a máme pomáhat hojit rány z rozpolcených vztahů, ale nemůžeme přehlí-žet, že se tu děje něco, co zdaleka nezasahuje jen ty dva jedince. Liberální církve toto pokládají za výsostná práva každého individua, zatímco konzervativní volají ty, kteří se rozvádějí k pokání a ke kázni. A po nějakou dobu jim nedovolují přístup k eucharistii, protože jako v manželství máme být jedno tělo, tak i církev při slavení večeře Páně má být jedno Kristovo tělo. A daným rozvodem je toto tělo narušeno. Takové opatření má svůj dobrý smysl tehdy, je-li dočasné, a má-li v posledu druhým pomoci, nikoli jim ublížit.

Když mám za to, že kazatelé v rozvodovém řízení by měli alespoň na symbolický čas přerušit svou kazatelskou a pastorační činnost, aby tím dali vnějšně najevo, že porušili Boží řády, tak to není proto, že právě tito lidé by měli být vystaveni sankcím, ale proto, aby měli čas se duchovně i lidsky vzpamatovat a v modlitbách být nasměrováni na cestu Páně. Abstinence od svátostného přijímání po nějakou dobu, ne příliš krátkou, ani ne příliš dlouhou, u všech křesťanů, kteří procházejí těmito manžel- skými otřesy a rozpady, také nemusí být vnímána jako represivní, nýbrž jako terapeutická. Svátost večeře Páně je totiž také obnovou smlouvy s Hospodinem. A můžeme se takto před Hospodinem ukázat s žádostí o obnovení smlouvy v situaci, kdy nám samým se rozpadá manželská smlouva mezi prsty? Nezpůsobilo by to zmatek v nás i mimo nás? Víc než svátostí v tuto chvíli je třeba každému takovému člověku pastorační pomoci, blízkosti lidí v církvi, modliteb a individuálního duchovního vedení. I na přijetí těla a krve Páně je třeba se vnitřně připravovat, aby svátost nebyla znevažována samozřejmým a nezávazným přijímáním. Nehledě na to, že svátost je vždy aktem společenství, nikoli soukromou záležitostí.

pražský Městský soud rozhodnutí soudu obvodního a přisoudil katedrálu s přílehlými nemovitostmi římskokatolické církvi, ozývala se ze strany veřejnosti obvinění, že jde církvi o majetek. Představitelé římskokatolické církve to dementovali a vysvětlovali, že jim jde o pravdu a o spravedlnost, tedy o projevy, které jsou svou povahou ryze duchovní. Z tohoto hlediska ovšem vyzněla první reakce římskokatolické církve na zprávu o vrácení katedrály státu jako obrovská ironie. Nepocházela totiž z úst arcibiskupa, který by národu sdělil, o co duchovního jsme my občané rozhodnutím Nejvyššího soudu přišli. Místo jeho projevu se na úvodní stránce Lidových novin objevilo pouze vyjádření ekonoma pražské arcidiecéze.

Emanuel Vejnar,
evangelický farář

V takových zlomových situacích si člověk má vždy znovu klást otázku, jestli vskutku touží žít dál v jednotě s Ježíšem Kristem, a tedy se pohybovat v koridoru, který nám Pán vymezil jako cestu, po které máme jít. Jestliže z této cesty sejdem, není možné předstírat, že se nic nestalo. Tu je na místě pokání, a takové pokání nemů- že být žádnou "rychlokvaškou". Už kvůli našemu duchovnímu zdraví, jakož i zdraví církve, do níž patříme. Dobrá zpráva je, že žádná situace člo- věka, ani ta, která následuje po rozpa- du manželství, není vyňata z Boží milostivé péče. Pán Bůh nás nepřestá- vá milovat a vést. Na to nezapomí- nejme.

Zároveň nemůžeme nikdy obejít to základní, kdykoli přestoupíme Boží zákony: POKÁNÍ. Právě pokání je nato- lik nadějná záležitost, že předstírat, že není proč se kát, znamená ubližovat všem: danému jedinci, církvi i samot- nému principu Zákona. Pokání je v Bibli vnímáno jako zárodek nových, nadějných věcí. Pán Ježíš přijímal hříšníky, kteří nebyli sami se sebou spokojeni. A z toho důvodu pravil, že v nebi bude větší radost nad jedním hříšníkem činícím pokání než deva- desáti devíti těmi, kteří si myslí, že pokání nepotřebují.

Pokání nemáme vnímat jako trest, ale jako jedinou možnost, jak vstoupit do chrámové předsíně milosrdného Boha. To, co je dovoleno, a co není dovoleno, nám s dostatečnou zřejmostí sděluje Boží slovo. Nemusíme si to dělat složi- tější, než to je. Když člověk jedná v roz- poru s tímto Božím slovem, má činit pokání. A toto pokání má mít vedle své vnitřní stránky také svou vnější podobu. Ta patří k hygieně duchovní- ho života. Pokání ovšem není koncem, nýbrž začátkem nových věcí. Rovněž abstinence od svátostí večeře Páně není a nemůže být dlouhodobá. Vždyť Pán s oblibou stoloval s celníky a hříš- níky. To není povzbuzení k hříchu, ale slovo o tom, že každý Kristův učedník žije a dýchá z Božího odpuštění. Ta- kové povědomí má účinně zabraňovat jakémukoli pokrytectví v církvi. Vždyť nežijeme z vlastních zásluh, ale z Je- žíšovy vykupitelské oběti. Láskyplná oběť nebeského ženicha smí být naším šatem a skvostem v každé době a v každé situaci. To budíž útěchou církvi, která chce napravit svou věrolomnost, aniž by propadla naduté samosprave- dlnosti.

Martin T. Zikmund
(redakčně zkráceno)

Za prof. Milanem Opočenským

Kázání při rozloučení v kostele u Klimenta v sobotu 17. 2. 2007

A slyšel jsem hlas z nebe: „Piš: Od této chvíle jsou blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s nimi.“

Zj 14, 13

Zarmoucená rodino, vzácní hosté, bratři a sestry, jsem rád, že jsem se s bratrem profesorem ThDr. Milanem Opočenským mohl před jeho odchodem ještě setkat. Několik týdnů před smrtí jsem jej navštívil v Thomayerově nemocnici. Bylo patrné, že onemocnění, s nímž tak statečně zápasil, dále pokračuje. Těžko se mu hovořilo, avšak pozorně sledoval všechno, co jsem mu vyprávěl ze života církve. Nezapomenu na jeho oči, které soustředěně hleděly do mé tváře, jakoby chtěl proniknout ještě hlouběji, až do mého nitra. Těšil se, že se opět brzy vrátí domů, ke své rodině, k manželce, k dětem, k vnoučatům, ale také do církve, které s oddaností a láskou sloužil. Měl ještě mnoho plánů před sebou, které už nemohl uskutečnit. Přání vrátit se domů se mu splnilo, ne však nadlouho. Unavený poutník došel pravého odpočnutí, které Kristus svému lidu zaslíbil. Uvažoval jsem, který biblický oddíl by měl zaznít při rozloučení zde, v jeho domovském sboru u Klimenta. Oddíl, který by vyjadřoval jeho zápasy i jeho naděje. Myslel jsem na Ježíšovo podobenství o Posledním soudu, které s velikou naléhavostí připomíná církvi odpovědnost za hladové, žíznomí, za nemocné, vězněné, za bezdomovce, za všechny, s nimiž se ztotožnil sám Kristus. Myslel jsem také na příběh o Milosrdném Samařanovi, který končí téměř vojenským rozkazem: „Jdi a čiň totéž.“ Také na čtvrté přikázání se zaslíbením odpočnutí, jež se má dostat všem, nejen svobodným, ale i otrokům a příchozím a dokonce i domácím zvířatům. Vybavovala se mi řada dalších biblických míst, v nichž Hospodin svým slovem útočí na tvrdá srdce svého lidu, aby ukázal, že v jeho očích „milosrdenství je víc než náboženské obřady“. Takové biblické oddíly nepochybně k němu mluvily a vnitřně ho formovaly. Víc než mnozí jiní vnímal křesťanskou odpovědnost za ubohé

lidi v tomto světě. Těm nejmenším, kterým se nedostává spravedlnosti, chtěl jako křesťan věrně sloužit. Dnes však není naším úkolem, abychom hodnotili jeden lidský život, jak dostál svému poslání. Církev Kristova má vždy a všude především zvěstovat evangelium, radostné poselství o Boží lásce a odpuštění v Kristu Ježíši, který svým Duchem probouzí v lidech zájem o bližní, obdarovává je duchovními dary a činí z nich nové stvoření, aby se stali bratry a sestrami svých bližních. Nakonec, po mnoha úvahách, jsem se rozhodl pro přečtený oddíl ze Zjevení sv. Jana. Ve chvíli, kdy je vyhlášen Hospodinův soud nad vši nevěrností, kdy se odehrává dramatický vesmírný zápas s mocnostmi zla, slyší Jan z nebe jiný hlas. Hlas plný potěšení a naděje. Je pověřen, aby toto radostné poselství nejen vyhlásil, ale zapsal i pro budoucí generace. **Od této chvíle jsou blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu.** Ano, kdo umírá v Pánu, je blahoslavený. Není odepsaným člověkem, na kterého se hned zapomene. Nebesa i země jsou v pohybu. Smrt ztratila svou totální moc tam, kde lidé spojí své životy s ukřižovaným a vzkríšeným Pánem. Podobně v jásavém tónu vyjádřil křesťanskou naději apoštol Pavel: „Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil. Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?“... "Chvála Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista." Křesťanská naděje neznamená útěk z tohoto světa. Právě naopak, dává sílu k práci a otevírá budoucnost. **Duch praví, ať odpočinou od svých prací.** Ve 21. kapitole Zjevení Jan ve zkratce vyjadřuje, co znamená pravé odpočnutí: „Bůh bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí." Ten, který si nás zamiloval, který nám daroval odpuštění, kterému jsme uvěřili, který nás povolal do služby, ten bude s námi, v naší bezprostřední blízkosti. Na tvářích nezůstane ani stopa po pláči. A nebude více „ani žal, ani nářek, ani bolest". „Jejich skutky jdou za nimi," jak je přesnější překlad. Nic z krásného a ušlechtilého, co jsme vykonali, se

neztratí. Skutky lásky, odpuštění, služby, zájmu o druhé lidi, ty ovšem mají místo v životě křesťana, i když ony samy dveře do Božího království neotvírají. Ty otvírá jen Ježíš Kristus, Beránek Boží, který za nás položil svůj svatý život. Skutky lásky k našim bližním jsou však slavnostním průvodem, který doprovází blahoslavené. Rád bych kázání ukončil slovy Parnic Reamonna, blízkého spolupracovníka bratra prof. Opočenského v Ženevě: *Pro Milana křesťanství nikdy nebylo individualistickou vírou. My všichni jako Boží lid jsme vyzváni, abychom pevně stáli a jednali. Pro službu generálního sekretáře Světové aliance bylo třeba víc, než jen úřednické a organizační schopnosti. Milan do ní vnesl vizi, energii i víru. Od své volby v r. 1989 pracoval v souhlasu a někdy i v nesouhlasu s Aliancí. Vedl ji, popoháněl a inspiroval. Stanovil si nesmírně náročný pracovní a cestovní program, který by zmohl muže o polovinu mladšího. Jeho spolupracovníci vstávali ráno s očekáváním, jaké nové myšlenky promyslel během bezesné noci. Byla to doba úrodných let a výsledek je zřetelný v rostoucím počtu členů Aliance i v růstu její autority. Milan je však nade vše mužem víry. Ti, kteří jej kritizovali, že byl příliš politický, nepostihli podstatný rys jeho osobnosti. Žádný z nás, kteří jsme se v našem úřadě účastnili jeho ranních meditací ve středu ráno, nemohl přehlédnout jeho vášnivý vztah k Evangeliiu, jeho hlubokou lásku k Písmu a českou evangelickou spiritualitu, která někdy může připadat naivně, protože dosáhla zvláštního stupně, který P. Ricoeur nazývá druhá naivita."* Tak ho znali i jeho přátelé doma. Jako muže-křesťana, který pozorně sleduje život církve i společnosti, který je připraven čelit mnohostranným současným výzvám a přitom nezapomíná na jednotlivé lidi, kteří se ocitli v nouzi a těžkostech. Chci se s bratrem profesorem Milanem Opočenským rozloučit ještě jednou zaslíbením ze Zjevení Jana 14, 13: **Od této chvíle jsou blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou za nimi. Amen.**

Pavel Smetana

Pozvání

Kostnická Jednota – Sdružení evangelických křesťanů o.s. ve spolupráci s Ekumenickou radou církví v ČR a místním sborem ECM vás srdečně zvou na seminář, který je věnován tématu Charta Oecumenica. Po podpisu tohoto dokumentu se rozpoutala v mnohých médiích diskuse o jeho kladech a záporech. Rádi bychom dali příležitost k vyslechnutí několika kratších referátů na toto téma a chceme ponechat i prostor pro diskusní příspěvky z pléna. Hosté: JUDr. Vladimír Bíba, prof. ThDr. Pavel Filipi, MUDr. Aleš Navrátil a Mgr. Martin Vaňáč Moderátor diskuse: Mgr. Bohumil Kejř Setkání se uskuteční v úterý 27. března 2007 v 18 h v modlitebně (v přízemí) Evangelické církve metodistické, Ječná 19, Praha 2.

(red)

Už příslušníci dávných národů - Egypťani, Číňani, Římaní, indiáni ve Střední Americe i jiní - si dělali představy, jak je asi zbudován obrovský svět, který je obklopuje. Nejznámější obraz světa nám po sobě zanechali staří Řekové: Země je kulatá deska, nad kterou se zvedá obloha jako obrovský křišťálový poklop, podobný drátěnému nebo skleněnému "šturcu", jímž naše babičky chránily před mouchami potraviny na talíři. Uprostřed zemské desky se zvedá sídlo bohů Olympos a obtéká ji nedozírný Okeanos. Každé ráno vyjíždí na oblohu bůh Slunce Helios se svým vozem, zanechávajícím jako stopu Mléčnou dráhu. (Tu vidíme až později, v noci.) Večer pak Helios zamíří zas k Okeanu. My ovšem dnes víme, že neputuje Slunce kolem Země, ale že je to právě naopak. Zdánlivý pohyb Slunce se však během roku mění. Slunce vychází a zapadá v různou dobu a také jeho dráha je někdy vyšší, jindy nižší. Mění se též jeho postavení k souhvězdím na noční obloze. Této sluneční dráze se říká ekliptika a starověcí hvězdáři ji rozdělili na dvanáct částí - právě podle oněch souhvězdí. A poněvadž jsou souhvězdí pojmenována z velké části po zvířatech, ujal se pro znázornění všech těch nebeských znamení název zvěrokruh nebo zvířetník. I když kruh nemá začátek ani konec, zvykli si lidé za začátek zvěrokruhu pokládat jarní znamení skopce. Povězme si tedy nejprve o skopci:

1. Skopce (21. 3. – 20. 4.)

V kterémsi podšumavském ovčinci se narodilo jehňátko. Byl to ovčí chlapeček a protože byl jemný a něžný, začali mu říkat zdvojnásobě Skopeček. Skopeček jako všechna mládátka nebo dělátká se nejprve stále držel maminky, poněvadž mu u ní bylo nejlépe. Ovčí maminka ho láskyplně olizovala, napájela ho vlahým mlékem a kdykoli se od ní sebeméně vzdálil, už ho volala pronikavým bečivým hlasem. A Skopeček mámin hlas vždycky bezpečně poznal, i když toho bekotu byl všude kolem víc než dost.

Když povyrostl, už se tolik nadržel mámina kožichu, ale začal se pouštět mezi odrostlejší jehňata. Pokud se jehňata právě nepásla, obvykle si hrála - na honěnou nebo na trkanou - takové to "berany, berany, duc". Obzvláště beránci byli bojovní. Skopeček příliš veliký bojovník nebyl. Ovčí kluci ho v zápalu boje buď odstrčili nebo mu navíc dali ještě nějaký ten štulec. Příjemné to nebylo, ale nesnažil se jim to oplácet. Maminku a tatínka, statného berana, mrzelo, že je Skopeček neprůbojný, a snažili se ho povzbudit: "Z toho si nic nedělej! Až budeš větší, nikdo si už netroufne do tebe trkat." Jenomže ono to bylo jinak. Když Skopeček povyrostl, nejen že ho odstrkovali dál, ale někteří druhové z pastvy se mu začali posmívat: "Pojď si to rozdat, Skopečku! Ukáž, že nejsi baba! Předved' nám, jak rozeženeš tamhleto kozí stádo! Netroufáš si, co?" Skopeček se do některých věcí opravdu nechtěl pouštět. Nemysleme však, že byl zbabělý, zaostalý a hloupý. Naopak! Jakmile měl příležitost, snažil se dozvědět něco nového. Moc ho třeba bavilo poslouchat, co si čte bača. Bača si totiž četl z knih a četl nahlas, jak to někdy dělají staří nebo osamělí lidé. Tak se Skopeček třeba dozvídal, jak egyptští pohaní pokládali za svého stvořitele berana Chnupa nebo jak podle dávné pověsti skopce se zlatým rounem: zachránil Frixa a Hellé, děti thébského krále. Brzy ovládal také vše o výrobě brynzy a jiných ovčích sýrů i o tkaní jemné vlny merino. Než odešel bača do výslužby, stal se ze Skopečka velice učený skopce. Z bojovných beránků vyrostli tvrdí a nesnášenliví politici, kteří stále spolu zápasili. Skopeček si však během let získal pověst laskavého tvora a vzdělaného odborníka.

Ty, svatý Bože, nenech nás si přivykatí na tvrdost, jež lidské vztahy ztrpčuje. Vždyť kolem je jí stále dost. Dávej nám prosím odvahu si zvolit zcela jiný styl, který by vždycky v souladu s Kristovou zvěstí byl.

Amen.

Daniel Henych

V pravidelný čas – totiž první březnový pátek – nás na mnohých místech pozvaly sestry k účasti na dalším světovém dni modliteb, jehož podklady letos připravily, jak jsme již informovali v č. 3/2007, křesťanky z jihoamerické Paraguaye. Jak jsme se dozvěděli, měla se tato shromáždění konat v naší republice na 114 místech a je potěšitelné, že na mnoha místech se tak děje v opravdu ekumenické otevřenosti a spolupráci. Hlavní sejití v Praze se uskutečnilo v Husově sboru ČČSH v Dykově ulici. Bylo tradičně velmi dobře připraveno a na jeho provedení se aktivně zúčastnila

Bohumil Kejř

Vzpomínka na profesora F. M. Dobiáše

Mé vzpomínky na bratra profesora Dobiáše mě přivádějí do času vikářování ve sboru v Pardubicích v letech 1945-47, jehož farářem byl docent Dobiáš, a do dalších let, když jsem byl jeho kolegou na Komenského fakultě. První setkání s krabčickými faráři F. M. Dobiášem a A. Novotným, ředitelem ústavu v Krabčicích, patří do let druhé světové války, kdy oba byli našimi učiteli na ilegálních kurzech bohosloví, které pro nás organizovala synodní rada, když byla za okupace zastavena činnost vysokých škol. V těchto kurzech jsme se setkávali s docenty J. B. Součkem, F. M. Dobiášem, J. B. Jeschkem, R. Říčanem a farářem M. Krejčím, docenty A. Boháčem, A. Novotným, který vedl korespondenční kurz hebrejštiny. Naši učitelé byli téměř napořád ovlivněni teologií K. Bartha, který v 30. letech navštívil Československo a přednášel na kurzu v Myslibořicích. Dobiáš spolu se Součkem překládali z prvních svazků Barthovy Dogmatiky „Učení o Písmu svatém“ pro cyklostylovaná skriptu synodní rady. Studovali jsme z nich doma a scházeli se k přednáškám a seminářům v Praze. Docent Dobiáš nás uváděl do studia bohosloví, napsal skriptum „Úvod

do bohosloví.“ Z jeho přednášek vyzařovala zaujatost věcí a silný teologický zájem, jak se s tím setkáváme v jeho habilitačním spise Učení Jednoty bratrské o večeři Páně (1940), který sepsal na podnět S. Daňka. Po studiu pak jsem sloužil u faráře F. M. Dobiáše v Pardubicích jako jeho vikář, když byl pověřen profesurou na Husově fakultě. Po ordinaci v Rokycanech se mě farář Dobiáš tázal, na co jsem kázal. Řekl jsem, že na text z Ex 3, 11: „Kdo jsem já, abych šel k faraonovi?“ Na to Dobiáš poznamenal: „Fara, to jsem jako já.“ Nebyl však přísným faraonem, ale citlivým bratrem, jak jsem ho poznal zejména v té době, když mi stonala matka. Farář Dobiáš byl výrazným kazatelem, který se ve svých kázáních cele vydával do služby Slova a oslovoval své posluchače. Každé kázání představovalo, ať ve velkém shromáždění v Pardubicích, či ve třech kazatelských stanicích sboru (Sezemice, Mětice, Světkov), pozoruhodný výkon. Když byla zřízena Komenského fakulta v roce 1950, stali jsme se s profesorem Dobiášem kolegy. Dobiáš vydělal ze systematiky sociální etiku, zřídil pro ni samostatnou katedru, a stal se jejím vedoucím

profesorem. Úzké přátelství už z let studijních jej pojilo s J. B. Součkem, kte-rý jej po odchodu z děkanského úřadu na tento úřad doporučil. Prof. Fantišek Mrázek Dobiáš a Amedeo Molnár se společně podíleli na vydání Husova díla O církvi (1965), Husovy výzbroje do Kostnice (1965) a Vyznání a obrany Táboru Mikuláše z Pelhřimova (1972). F. M. Dobiáš měl také podíl na Říčanově edici „Čtyři vyznání“ (1951) a vděčíme mu též za vydání konfesijní tvorby Jednoty bratrské „Víra a vyznání Českých bratří“ (1941), „Vyznání J. A. Komenského“ (1944) a za překlad Kalvínovy „Instituce (1951). K těmto systematickým přínosům patří jeho studie „Boží zjevení bible a lidský rozum“ (1940) a skriptu „Christologie“ (1941). Z jeho nejvlastnějšího oboru připomeňme skriptu „Úvod do teologické etiky“ (1944) a „Úvod do sociální teologie“ (1958). To vše svědčí o neobyčejné soustředěnosti a pracovní pílí profesora Dobiáše. Připravil spolu s R. Říčanem pro české evangelíky vydání jejich základních vyznavačských spisů trvalé hodnoty. Tak jeho odkaz přetrvává do našich dnů i budoucích.

Josef Smolík

Ozvěny farářského kurzu II.

Pokračování z minulého čísla ET-KJ:
1. Co si z letošního kurzu odnášíte?
2. Jaké největší etické problémy vnímáte ve své církvi a v naší současné společnosti ?

VÁCLAV HURT, FARÁŘ V MLADÉ BOLESLAVI:
1. To budu muset chvíli přemýšlet... Podílel jsem se ve výboru SPEKu na jeho přípravě, takže nemám úplně ten potřebný odstup. Určitě je to pro mě asi jako vždy příjemné setkání s kolegy, se kterými se nevidím rok, někdy i víc. Letos obzvlášť se mi účast zdá veliká. Tak to mě těší. Pak si myslím, že aspoň část přednášek se mi zdála zajímavá a pro mě podnětná. Ten rozhovor se synodní radou byl otevřený a dobrý a znova jsem si uvědomil, jak to říkal Pavel Hlaváč, že jsem rád, že můžeme takovýto rozhovor vést se svými představiteli. Není to myslím samozřejmé. Možná ten kurz je takový poklidnější, nedošlo zatím v diskusi k žádnému výraznému střetu, nebo k něčemu, kde bychom se do sebe nějak zakousli, což na těch kurzech vždycky bývalo. Já mám letos dojem takové celkově příjemné atmosféry - bratrské, jestli to nezní jako fráze.

2. My jsme o tom také mluvili v rozhovoru se synodní radou a zítřka je to tématem jedné přednášky. Hodně mě trápí, že se čím dál víc manželství rozpadá i v mém okolí a mezi mými přáteli a kolegy. To je věc, která mě bolí a současně si uvědomuji, že se to může stát i mně a člověk neví, jak by to mohl nějak ovlivnit, nebo v tom pomoci. Někdy se mi nepodařilo prospět manželství někoho z blízkých, i když jsem se o to pokoušel. Už většinou bylo pozdě. Tak to je snad jedna věc. Pak v trochu jiné

rovině, dejme tomu politické, nebo takové místní politiky, mě někdy mrzí, že člověk i ve sboru slyší všelijakou kritiku třeba na místní poměry, ale je málo chuti, vytrvalosti a odvahy se třeba za někým vypravit na místní úřad nebo to dát na papír a pak to těm lidem doručit a žádat nějakou nápravu, tedy trochu taková lhostejnost a přitom kritičnost k některým věcem. - Nevím, jestli to je to nejpalcivější, spíš to manželství.

ET-KJ: Kdyby ses podíval za hranice církve, jsou v naší společnosti nějaké etické problémy, které bys považoval za největší?

HURT: Řekl bych asi respektování práva, dejme tomu jeho vynutitelnost, máme spoustu všelijakých nařízení, vyhlášek a předpisů, a přitom nejsme schopni je respektovat ze svého vlastního rozhodnutí, spíše je tu tendence je obcházet. Vidět je to třeba na silnici. Myslím si, že to je takový problém, který je v Čechách hodně vidět a že ho vidí i cizinci. Jde to i do těch závažnějších věcí, kdy třeba o peníze a o věci rozhoduje soud. Myslím, že to je dokonce celonárodní rys - a je to vidět i u politiků, taková neúcta k zákonu a k řádu; trochu to říkám i na vlastní adresu. Kdyby se to někam posunulo, tak by to bylo dobře.

PETR ČAPEK, FARÁŘ V DĚČÍNĚ:
1. Za prvé si velmi vážím pečlivé přípravy těch, kteří SPEK vedou. Potom za druhé: vidím a těší mě ten letošní pozoruhodný zájem, při některých přednáškách úplně plná posluchárna. Ukazuje se tu také, že je veliká potřebnost rozhovorů mezigeneračních. A vážím si toho, že se opět konají rozhovory se synodní radou.

2. Zmíním jenom něco: myslím si, že vyhlížíme vzdělané, dobré politiky, kteří by v sobě nesli schopnost pojmout tu šíři problematiky, jež je jim svěřena, a zároveň byli „zjevením“ oddanosti službě a pravdě. Pro mne inspirujícím byla četba Johna Kennedyho „Profily odvahy“, a Deník Daga Hammarskjöla, bývalého tajemníka OSN, který zemřel při výkonu služby, když jeho letadlo bylo sestřeleno nad střední Afrikou. Začínáme si asi všichni uvědomovat naléhavost přejnosti vůči starší generaci, starším lidem, to znamená vůči těm, kteří třeba zůstávají v rodinách, což je veliké štěstí a ideální stav, ale i vůči těm, které i my jako faráři potkáváme na „eldénkách“ a v domovech důchodců a jinde. Tenhle úkol je veliký a to, že vztah ke starší a staré generaci dlouhodobě byl řešen naprosto nevhodně, je otázka velmi závažná a etická. Druhý problém: Žiji v Děčíně, místě, kde je mnoho romských bližních a úsilí o nápravu se moc nedaří po všech těch knížkách, studiích a našich rozhovorech. Bylo by třeba znovu zkusit odkryt, co je specifické pro velmi diferencované společenství Romů. Uvedu příklad. V Děčíně je dobré, že městský úřad dává pěkné byty k dispozici obyvatelům města; aby to bylo spravedlivé, tak se losuje. Jedna romská rodina tak získala krásný byt, ale cítí se tam v určité osobní izolaci a vrací se do těch starých míst, kde má mnoho příbuzných a známých a kde jim je lépe v tom společenství. Tak se radujeme z každého drobného úspěchu, což souvisí s tím, že manželka má veliký obvod a stará se o řadu romských rodin.

ET-KJ: Děkuje se rozhovor

Inzerce

PRONAJMU BYT 2+1 V PRAZE ŽENÁM. Tel.: 777 551 118
č. 14
CCA 300 KS BRÍDLICOVÝCH STŘEŠNÍCH TAŠEK, ROZMĚR 150x150 mm vhodné pro historické stavby nebo restaurování.
Nabídky zasílejte na e-mail: cesky-brod@evangnet.cz
Další info na tel.:+420728301761
č. 13

Pozvánky

EKUMENICKÁ RADA CÍRKVÍ, komise pro vzdělávání a výchovu srdečně zve na setkání křesťanských pedagogů a zájemců o tuto oblast, které se bude konat v sobotu 24. března 2007 od 9.30 h v Táboře (Smetanova 1284 – Masarykův domov).
Program:
1. Pobožnost
2. Menšiny jako úkol a výzva – Dana Morée – lektorka na Fakultě humanitních studií UK Praha.
3. Práce s menšinou - Alois Sassmann - farář Starokatolické církve v Táboře.
Na oba příspěvky naváže rozhovor.
Konferenční poplatek Kč 100,-
Do Tábora je dobré vlakové i autobusové spojení, Masarykův domov, původní sborový dům Farního sboru Českobratrské církve evangelické, se nachází cca 500 m od autobusového i vlakového nádraží za obchodním domem Dvořák (v zahradě Masarykova domova je možné zaparkovat).
Svou účast oznamte buď sekretariátu ERC, Donská 5, 100 00 Praha 10, email: ercoffice@iol.cz nebo Farnímu úřadu ČCE v Táboře, Bílkova 3 tel.: 381 253 688, 608 363 274 email: sobeslavsky@iol.cz
Těšíme se na setkání s vámi!
Za komisi ERC pro výchovu a vzdělávání
Ondřej Soběslavský, referent

Oznámení

*Za projevy účasti a solidarity při úmrtí manžela prof. ThDr. Milana Opočenského velmi děkuje
Jana Opočenská s rodinou*

Ohlasy

Vážená redakce, srdečně vás zdravím. Velmi si vážím vaší snahy o aktuálnost a objektivitu Evangelického týdeníku. Vážím si uveřejnění článku Petra Novotného z Chebu, který umožňuje pohled na Chartu Oecumenicu z jiné strany než ostatní příspěvky. Mrzí mě ovšem, že v článku Bohumila Kejře „Charta Oecumenica podepsána“ je neúplná informace. Je totiž zmíněno: „Takto např. Apoštolská církev vyjádřila, proč se tohoto projektu nezúčastní. Představitel Jednoty bratrské se na shromáždění nedostavil.“ Jako biskup Slezské církve evangelické a.v. jsem na ekumenických bohoslužbách byl přítomen, ale Chartu Oecumenicu jsem také nepodepsal. Důvody uvádím na webových stránkách naší církve www.sceav.cz
S bratrským pozdravem
Mgr. Stanislav Pietak, PhD.
biskup SCEAV

NOEMI
www.noemka.com
Seznamka pro věřící všech věkových skupin (st. 18 let)
Podrobné informace vám zašleme poštou nebo e-mailem.
Adresa: Noemi, Na Mušce 1124, 534 01 Holice.
Tel/sms: 00420777222877,
e-mail: info@noemka.com

Bohoslužby

18. 3. 2007
ČESKOBATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ
Braník, Modřanská 118: 9.30 (1. n. rodninná, 3. n. VP) L. Rejchrt - **Dejvice**, Z. Wintara 15: 9.30 Hudec - **Horní Počernice**, Třebešovská 2101: 9 - Jarov, U kněžské louky 9: 9.30 Plázková - Kliment, Klimentská 1: 9.30 Halamová - **Ko-bylysi**, U školské zahrady 1: 9.30 Erdinger nebo M. Rejchrt (každou 1. neděli v měsíci ekumenické česko-korejské bohoslužby + VP; 2. až 5. ne 11.30 korejské bohoslužby, kaz. Lee) - **Libeň**, U pošty 6: 9.30 Mazur - **Martin ve zdi**: 19.30 - **Modřany**, Písková 6: 9.30 Šorm - **Nusle**, Zateckých 11: 9.30 Škeřková - **Radotín**, Na betonce: 9.30 - **Salvátor**, Salvátorská 1: 9.30 - **Smíchov**, Na Doubkové 8: 9.30 Mareš VP - **Spořilov**, Donovská 1862: 9.30 Bísek - **Strašnice**, Kralická 4: 9 Klinecký - **Střešovice**, n. Před bateriemi 22: 9.30 Pavel Pokorný - **Uhřetěves**, Husovo n. 378: 9 - **Vinohrady**, Korunní 60: 9.30 M. T. Zikmund - **Vršovice**, Tulská 1: 9.30 Ort - **Žižkov I**, Prokopova 4: 9.30 Lange - **Žižkov II**, Čajkovského 10: 9.30 Strádal
EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V. V ČR
Nové Město, V Jiráčích: 9.30 Tillinger - 11.00 v anglickém jazyku: Krikava; večerní bohoslužby: středa 18.00
SLEZSKÁ EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V.
Nové Město, U sv. Michala, V Jiráčích 15.00 (každou druhou neděli v měsíci bohoslužba v polském jazyce): Kozusznik
BRATRSKÁ JEDNOTA BAPTISTŮ
Vinohrady, Vinohradská 68: 10 Šolc ml., 18 bohoslužby v ruštině - **Pankrác**, Na Topolce 14: 10 J. Gondáš
OCHRANOVSKÝ SBOR (dříve JB)
Michle, kaple Domova Sue Ryder, bývalý michelský mlýn, Michelská 1: 9.30
CÍRKEV BRATRSKÁ
Nové Město, Soukenická 15: 10 P. Grulich - **Žižkov**, Koněvova 24: 9.45 Kaleta - **Vinohrady**, Rímská 43: 9.30 Mošner - **Smíchov**, Vrázova 4: 9.30 B. Matulík - **Mezinárodní sbor**, Peroutkova 57: 10.30 John Waldrop - **Horní Počernice**, Ve žlábku 168: 9 a 19 Kloubek - **Dejvice**, Hotel Krystal, J. Martho 2: 10 Heczek - **Praha 4** - **Jižní Město**, Dubnová 806: 17 Filip - **Praha 4** - **Šeberov**, V Ladech 10.00 D. Javornický - **Praha 9** - **Černý Most**, Stoliňská 2417/41b, - 17.30 hod. T. Grulich - **Zbraslav**, Praha 5, Zák. škola Nad Parkem: 9.30 Hart - **Praha 13** - **Stodůlky**, Gymnázium J. Heyrovského, Mezi Školami 29: 10.00 M. Šrámek
EVANGELICKÁ CÍRKEV METODISTICKÁ
Nové Město, Ječná 19: 9.30 Procházková, VP-**Vršovice**, 28. pluku 15: 9.30 a 18 VP Botoš - **Strašnice**, Vilová 26: 10 Kuchyňka - **Horní Počernice**, Křovínova n. 12: 9.30 P. Hradský
CÍRKEV ADVENTISTŮ S.D. (sobota)
Vinohrady, Londýnská 30: 9 a 14 Cepl - **Dejvice**, Zikmunda Wintara 15: 9.30 Čtík - **Smíchov**, Peroutkova 57: 9 a 14 Žalud - **Spořilov**, Žilinská 4: 9 a 14 Cepl - **Strašnice**, Vilová 26: 9 a 14 Hrdinka - **Krč**, kaple v Thomayerově nemocnici: 9 a 17 Beneš
APOŠTOLSKÁ CÍRKEV
Praha 10 - **Vršovice**, budova ECM, 28. pluku 15: 14.30
STAROKATOLICKÁ CÍRKEV
Rotunda sv. Kříže, ul. Karolíny Světlé: út 18 (s kytarou pro mládež), ne 17 (Hejbal, Růžicka, Husák) - **Kaple sv. Máří z Magdaly**, u Čechova mostu: ne 10 (Holeton, Růžicka) - **Kaple sv. Rodiny** (pod Nuselskými schody): čt 18 (Tvrdek)
PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV
Katedrální chrám sv. Cyrila a Metoděje v Praze 2, Resslova 9: so 17, ne 9 - Šuvarský - **Chrám Zesnutí Přesvaté Bohorodice**, Praha 3, Olšanské hřbitovy: ne 10 igumen Silvestr - **Modlitelna sv. Nikolaje**, Praha 6, Rooseveltova 29: ne 10 - Koudela - **Chrám Zvěstování Přesvaté Bohorodice**, Praha 2, Na Slupi: ne 10 - Dandar, Stojka
SHROMÁŽDĚNÍ ARMÁDY SPÁSY
Praha 5 - **Smíchov**, Lidická 18: 10.15 - **Praha 3**, Biskupcova 36: 10.00
BOHOSLUŽBY V ANGLIČTINĚ - **Praha 5** - **Smíchov**, Peroutkova 57: 10.30 (mezinárn. sbor) - **Kliment**, Klimentská 1: 11 VP (anglická) - **Vinohrady**, Vinohradská 68: 11 (bapt.) - BOHOSLUŽBY V NĚMČINĚ Praha 1, **Martin ve zdi**: 10.30

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
Řídí redakční rada.
Redaktor: Mgr. Zdeněk Škrabal
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevýžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Celoroční předplatné 440 Kč, jednotlivé číslo 10 Kč. Č.ú.: 1932069379/0800
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí společnost
*Mediaservis s.r.o., Zákaznické centrum, Moravské nám. 12D, 659 51 Brno. Příjem objednávek tel.: 541 233 232, fax: 541 616 160, e-mail: zakaznickecentrum@mediaservis.cz, příjem reklamaci: 800 800 890.
*A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365